

PROMOCIJA DIPLOMANATA NA KATOLIČKOM BOGOSLOVNOM FAKULTETU 11. OŽUJKA 1996.

Dana 11. ožujka 1996. godine, prije potpisivanja Ugovora između Sveučilišta u Zagrebu i KBF-a, dekan Fakulteta prof. dr. Franjo Šanjek promovirao je 64 diplomantice i diplomanta u diplomirane teologe. Ovdje dokumentiramo njegov prigodni govor.

Uzoriti gospodine nadbiskupe i Veliki kancelaru,
Veleštovani gospodine rektore,
Uvaženi kolege profesori,
Dragi studenti i
Svi cijenjeni gosti...

Jedanaesti ožujka 1869. Hrvatski sabor izglasava zakonski članak »ob utemeljenju sveučilišta u glavnom gradu Zagrebu«. Najviše zakonodavano tijelo u hrvatskom narodu traži, naime, od zemaljske vlade da se pravoslavna akademija i nadbiskupski licej ustroje kao fakulteti juridički i bogoslovni. Predviđeni potpis ugovora između Katoličkog bogoslovnog fakulteta i Sveučilišta u Zagrebu, predviđen 149. člankom Zakona o visokim učilištima Republike Hrvatske, uz pristanak Svete Stolice i Hrvatskog sabora, pospješit će znanstvenu suradnju naše ustanove s drugim sastavnicama Sveučilišta u Zagrebu i omogućiti da se preko KBF-a sa sveučilištem povežu i druge visokoškolske institucije Crkve u Hrvata.

Podsjećam da Katolički bogoslovni fakultet Sveučilišta u Zagrebu slijedi »humaniores et diviniore litterae«, tj. studij slobodnih vještina, filozofije, prava i teologije, koji prije sedam i pol stoljeća u glavnom gradu Hrvatske utemeljuju zagrebački biskupi Stjepan II. Babonić (1225.–1247.) i bl. Augustin Kažotić (1303.–1322.). Draškovićevo (1563.–1578.) poslijetridentsko sjemenište s humanističkom školom i isusovački kolegij (1633.) na Gradecu, uz izdašnu novčanu potporu biskupa Franje Erghelyja (1628.–1637.) i velikog prepošta zagrebačkog kaptola Nikole Dijaneševića vode uspostavi Akademije (1662.) koju car i kralj Leopold I. posebnom poveljom 23. rujna 1669. upisuje u red »generalnih studija« zemalja Habsburške krune s pripadnim sveučilišnim pravima i povlasticama.

Carski je akt 3. studenoga 1671. ratificirao Hrvatski sabor »salvis tamen iuribus et libertatibus Regni in suo vigore permanentibus«.

Nesporno je da Zagrebačka crkva, svjesna povijesnog poslanja da bude »metropola« hrvatskog naroda, tijekom stoljeća uporno potiče izgradnju duhovne i kulturne povezanosti cijele hrvatske domovine, a ne samo jednog njezina dijela ili jedne pokrajine. U Leopoldovoj povelji iz 1669. čitamo da je mecena Dijanešević »vrlo često razmišljao i s dubokim osjećajem u srcu odvagivao kako susjedne zemlje imaju akademije i sveučilišta u kojima se izobražava domaća i strana mladež, a kako sjajno nadarena školska mladež ove domovine, zbog nedostatka takvih škola, ostaje obavijena tamom neznanja, budući da nema prilike studirati kod kuće, a ne može opet tako lako pribaviti sebi novaca koliko je potrebno za studij filozofije u stranim zemljama, posebno to ne mogu oni koji su slabijih imućstvenih prilika. Zato i u crkvenom staležu, među službenicima Crkve Božje, i u svjetovnom, u državnoj upravi, nalazimo manje ljudi izobraženih u višim nacucima nego što bismo ih inače mogli imati« (prema prijevodu T. J. Šagi-Bunić).

Spomenute Dijaneševićeve riječi pokazuju svijest o brizi za cijelu domovinu i njezinu mladež, za svestran duhovni i kulturni napredak hrvatskih prostora, za potrebu da se cjelokupan hrvatski narod svrsta u kulturnu i društvenu ravnopravnost s drugim europskim narodima. Tako su prije Dijaneševića razmišljali Slavonac Stjepan II. Babonić i Trogiranin Augustin Kažotić, a poslije njega Karlovčanin Maksimilijan Vrhovac, Osječanin Josip Juraj Strossmayer, koji je predlagao da se uz naš Fakultet osnuje i središnje hrvatsko bogoslovno sjemenište za odgoj klera iz svih naših krajeva. Za isti su se ideal zalagali zagrebački nadbiskupi od Bauera do našeg uzoritog Velikog kancelara, čijim se nastojanjima nadamo u skoroj budućnosti prijeći u nove, naše prostorije.

Šezdeset četiri diplomantice i diplomanta, iz svih krajeva Lijepe naše a i dalje, koje ovim svečanim činom promoviramo u diplomirane teologinje i teologe Katoličkog bogoslovnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, neizbrisivi su svjedoci otvorenosti ove stoljetne ustanove duhovnom i kulturnom napretku hrvatskog naroda i svih njegovih prostora. Čvrsto vjerujem da će svojim znanjem, sviješću i otvorenošću pridonijeti duhovnoj i intelektualnoj obnovi cjelokupnog hrvatskog nacionalnog »corpusa«.